

Arrest

nr. 295 412 van 12 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 15 juni 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd vastgesteld dat het ingestelde beroep laattijdig voorkomt. De beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 28 maart 2023.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

In het administratief dossier bevindt er zich een lijst van aangetekende zendingen afkomstig van de cel OIB/SPI van de Dienst Vreemdelingenzaken, getiteld 'BGV - 28/03/2023', waarop verzoeksters naam en adres van gekozen woonplaats voorkomen. Op de lijst staat een stempel van de FOD Binnenlandse Zaken - Expeditie op datum van 29 maart 2023. Uit raadpleging van de e-tracker gegevens op de website van bpost via de barcode naast de naam van verzoekster, blijkt dat de bestreden beslissing op 29 maart 2023 effectief aan de post werd overgemaakt ter betekening aan verzoekster. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn te lopen op maandag 3 april 2023 en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve dinsdag 2 mei 2023. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 4 mei 2023 op elektronische wijze aan de Raad werd overgemaakt, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

Uit de e-tracker gegevens blijkt dat de zending op donderdag 30 maart 2023 vruchteloos werd aangeboden op het adres van verzoekster en er een bericht werd achtergelaten dat de zending beschikbaar was in een afhaalpunt. Nadat de zending niet werd afgehaald, werd deze op dinsdag 25 april 2023 teruggestuurd naar de afzender. Dienaangaande wenst de Raad erop te wijzen dat opdat een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig geschiedt, het voldoende is dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of aan een ander op dat adres verblijvend persoon heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus een bericht heeft achtergelaten waarin de belanghebbende ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.499, RvS 27 oktober 2014, 208.491 en RvS 18 januari 2014, nr. 226.239). Hierbij wordt de kennisgeving geacht te zijn gebeurd op het dag van de aanbidding van de brief bij de woonplaats van de betrokkene (cf. RvS 14 mei 2007, nr. 171.116) en niet bij het verstrijken van de termijn toegekend voor het ophalen van de aangetekende zending bij het postkantoor (RvS 8 juni 1983, nr. 23.342 en RvS 28 april 1987, nr. 27.843) of op de dag dat de betrokkene daadwerkelijk het betrokken aangetekend schrijven gaat afhalen (RvS 15 maart 2005, nr. 142.581).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen lijkt dan ook te moeten worden bijgetreden.

De Raad wijst er nog op dat de termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en strikt moet worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).”

1.2. De verzoekende partij richt op 27 juni 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt zij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij ter

terechtzinging de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzinging van 7 september 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij is het niet eens met de analyse die hierin wordt gemaakt m.b.t. de laattijdigheid van haar beroep. Zij stelt dat zij niet tijdig in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing omwille van praktische problemen in het collectieve opvangcentrum waar zij verbleef en dat dit een situatie van overmacht uitmaakt, te meer omdat het voor haar niet evident is om de “juridische constructie” van het vermoeden van ontvangst van een aangetekende zending op de derde werkdag na verzending ervan te kunnen begrijpen. Zij besluit dat zij haar beroep tijdig heeft ingediend, met name binnen de dertig dagen na kennisname van de bestreden beslissing. Bijkomend wenst zij zich te beroepen op de artikelen 6 en 13 van het EVRM en haar daarin vervatte recht op een effectief rechtsmiddel. De verwerende partij onderschrijft de beschikking.”

1.4. De verzoekende partij werpt op dat zij het niet eens is met de inhoud van de voormelde beschikking *“omwille van praktische problemen in het collectieve opvangcentrum waar zij verbleef”*. Dit wordt niet nader toegelicht noch aangetoond met een begin van bewijs en kan derhalve bezwaarlijk worden aangenomen als een situatie van overmacht. Waar de verzoekende partij stelt dat het *“[...] niet evident is om de “juridische constructie” van het vermoeden van ontvangst van een aangetekende zending op de derde werkdag na verzending ervan te kunnen begrijpen”* kan de Raad hiervan enkel akte nemen. Dit wijst niet op een situatie van overmacht. Waar de verzoekende partij zich *“bijkomend”* nog wenst te beroepen op de artikelen 6 en 13 van het EVRM, is het zo dat krachtens artikel 6.1 van het EVRM eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie die bij de wet is ingesteld. De betwisting die thans voorligt handelt niet over het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen en heeft geen uitstaans met het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde strafvervolgning, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden opgeworpen (cf. RvS 26 januari 2023, nr. 255.604). Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de schending van dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cf. ibidem), quod in casu. De Raad voegt er voor de volledigheid nog aan toe dat het recht op toegang tot de rechter, dat een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces, niet verhindert dat er ontvankelijkheidsvoorwaarden worden gesteld, met name wat betreft het instellen van een rechtsmiddel binnen een bepaalde termijn. De verzoekende partij toont niet aan dat die voorwaarde, neergelegd in artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet, ertoe leidt dat het recht op eerlijk proces thans op een zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast.

1.5. Nu de verzoekende partij er niet in slaagt de inhoud van de hierboven vermelde beschikking aan het wankelen te brengen, blijft deze overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA